

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 predbežne prerokoval návrh JUDr. J. Š., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/22/11-K zo 6. júla 2011, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 23. augusta 2011 doručený návrh JUDr. J. Š., B. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/22/11-K zo 6. júla 2011.

Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že výbor rozhodnutím sp. zn. VP/22/11-K zo 6. júla 2011 uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, bývalému členovi R. , pokutu v

sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, a to ako sankciu za to, že ako verejný funkcionár nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“).

Navrhovateľ v súvislosti s nepodaním oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v návrhu uviedol, že napádané rozhodnutie výboru považuje za „nesprávne a nespravodlivé“, pretože v skutočnosti on predmetné oznámenie v stanovenej lehote, a to 18. marca 2011, osobne podal do podateľne Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“), avšak na nesprávnom tlačíve, pričom na tento omyl nebol výborom upozornený. Navrhovateľ v návrhu tiež uviedol, že sa nezakladá na pravde ani konštatovanie výboru uvedené v odôvodnení napádaného rozhodnutia, podľa ktorého sa navrhovateľ ani po výzve výboru nevyjadril k začatiu konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, ktoré podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu proti navrhovateľovi začal výbor uznesením č. 129 z 24. mája 2011. Navrhovateľ v návrhu totiž uviedol, že potom, ako mu bolo doručené uznesenie výboru o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, na toto reagoval, a to 27. mája 2011 zaslaním e-mailovej správy poslancovi spravodajcovi v tejto veci v konaní pred výborom (A. P.), a 15. júna 2011 aj predsedníčke výboru pani Z., a keďže na tieto správy nedostal odpovede, bol v presvedčení, že „... sa nedorozumenie objasnilo...“.

Navrhovateľ v návrhu okrem iného uviedol:

„Váženy Ústavný súd, k nedodaniu Oznámenia funkcií, zamestnaní, činnosti a majetkových pomerov verejných funkcionárov za rok 2010 prišlo z nedorozumenia. Keďže som skončil výkon verejnej funkcie vo februári 2010, tak podľa zákona podal som Oznámenie verejného funkcionára po skončení verejnej funkcie /po uplynutí jedného roka/. Predpokladal som, že týmto som si splnil povinnosť, nakoľko je v zákone lehota na podanie tohto oznámenia do jedného mesiaca po skončení roka od ukončenia funkcie.

Aby som napravil toto nedorozumenie, tak som dodatočne podal Oznámenie funkcií, zamestnaní, činnosti a majetkových pomerov verejných funkcionárov za rok 2010, ako

prílohu k listu vid' bod č. 9. Nebolo a ani nie v mojom záujme nesplniť si povinnosť. Preto sa obraciam na Vás so žiadosťou o objektívne posúdenie Rozhodnutia výboru NRSR pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 6. júla 2011.“

Vzhľadom na uvedené sa navrhovateľ domáha, aby ústavný súd dospel k rozhodnutiu o potrebe „... zrušiť, popr. upraviť Rozhodnutie výboru NR SR, tak aby mi bola odpustená pokuta“.

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preskúmanie, resp. zistenie, či konanie navrhovateľa ako verejného funkcionára bolo alebo nebolo v rozpore s dotknutými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda či povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z citovaného ústavného zákona porušil alebo neporušil.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár podľa odseku 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Z citovaných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že navrhovateľ ako verejný funkcionár mal dve povinnosti, a to jednak (i) povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu spočívajúcu v povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov, ktoré má povinnosť podať každý verejný funkcionár za predchádzajúci rok vždy (periodicky, resp. pravidelne) do 31. marca nasledujúceho roku. Navrhovateľ mal aj (ii) povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a to do 30 dní po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie podať aj oznámenie po skončení výkonu verejnej funkcie, túto povinnosť majú iba verejní funkcionári, ktorí ukončili výkon verejnej funkcie,

a keďže navrhovateľ ukončil výkon funkcie verejného funkcionára vo februári 2010, mal túto povinnosť splniť najneskôr do 31. marca 2011 (t. j. 30 dní po uplynutí roka od februára 2010).

Z uvedeného teda vyplýva, že navrhovateľ mal zhodou okolností (vzhľadom na dátum ukončenia výkonu verejnej funkcie – február 2010) v roku 2011 povinnosť podať dve oznámenia za rok 2010, a to podľa čl. 7 ods. 1, ako aj podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pričom obidve mal podať do 31. marca 2011.

Ako vyplýva z príloh návrhu predložených samotným navrhovateľom, navrhovateľ bol na nutnosť splnenia si obidvoch uvedených povinností riadne upozornený aj listom výboru č. CRD-1/2011-VNF z 9. februára 2011.

Napádaným rozhodnutím sp. zn. VP/22/11-K zo 6. júla 2011 výbor uložil navrhovateľovi pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, podľa ktorého pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7.

Skutočnosťou verifikujúcou závery výboru, že povinnosti stanovené pre verejného funkcionára v čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sú dve odlišné a nezlučiteľné povinnosti, je aj to, že za porušenie oboch povinností ústavný zákon o ochrane verejného záujmu stanovuje aj dve odlišné sankcie. Zatiaľ čo za porušenie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je sankcia stanovená v citovanom ustanovení čl. 9 ods. 10 písm. a) predmetného ústavného zákona, tak za porušenie povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je sankcia stanovená v čl. 9 ods. 10 písm. c) predmetného zákona, podľa ktorého pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára, ak verejný funkcionár poruší povinnosti podľa čl. 8.

V návrhu podanom ústavnému súdu navrhovateľ argumentuje tým, že svoju povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu si v skutočnosti

splnil, a to oznámením doručeným osobne do podateľne národnej rady 18. marca 2011, avšak mal tak urobiť na nesprávnom tlačive, ktoré bolo označené ako „Oznámenie verejného funkcionára po skončení výkonu verejnej funkcie (po uplynutí 1 roka)“, ktoré s preberacou pečiatkou podateľne národnej rady sťažovateľ predložil ústavnému súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že podľa ústavného súdu sa označené oznámenie, ktoré navrhovateľ predložil ústavnému súdu, už aj podľa jeho označenia používa nie na splnenie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 (ako to tvrdí navrhovateľ), ale podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ústavný súd v rámci dokazovania dopytoval navrhovateľa, aby preukázal, akým oznámením si teda splnil povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, na ktorej splnenie bol tiež povinný. V súvislosti s týmto dopytom navrhovateľ predložil identické podanie, aké už skôr predložil ústavnému súdu.

Z vykonaného dokazovania teda ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľ si v skutočnosti splnil iba povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, nie však povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 tohto ústavného zákona. V tejto súvislosti podľa ústavného súdu neobstojí ani obhajoba navrhovateľa o omyle v ním použitom tlačive, pretože tlačivá oznámení na splnenie si oboch povinností sú zreteľne odlišne označené a obsahujú aj rozdielne obsahové údaje, čoho si musel byť navrhovateľ vedomý, keďže ako sám tvrdí, v minulosti si riadne plnil povinnosť periodicky podávať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vždy do 31. marca v danom roku za predchádzajúci rok, takže už z minulosti mu musel byť známy obsah tohto oznámenia, ktoré v roku 2011 nepodal. Napokon, tlačivo oznámenia na splnenie si povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu výbor zaslal navrhovateľovi ako prílohu listu č. CRD-1/2011-VNF z 9. februára 2011.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa teda ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľ si v skutočnosti nesplnil svoju povinnosť verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, takže postup, ako aj napádané rozhodnutie

výboru považoval ústavný súd za správne, a preto návrh navrhovateľa ako zjavne neopodstatnený odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Zjavná neopodstatnenosť predmetného návrhu vyplýva v podstate z toho, že jeho odôvodneniu chýba akákoľvek argumentácia v tom smere, že by konanie navrhovateľa nebolo v rozpore s povinnosťami uloženými mu ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a teda neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci tohto konania. Za takúto skutočnosť nemožno považovať ani údajný navrhovateľom tvrdený omyl v použitých tlačivách oznámení, pretože tento omyl v okolnostiach danej veci (podanie aj druhého oznámenia) navrhovateľ hodnoverne nepreukázal napr. tým, že by preukázal, že 18. marca 2011 podal do podateľne národnej rady dve rovnako označené tlačivá, a to jedno na splnenie si povinnosti podľa čl. 7 ods. 1, ako aj na splnenie si povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ale navrhovateľ stále operuje iba s jedným a tým istým tlačivom oznámenia, t. j. navrhovateľ 18. marca 2011 podal do podateľne národnej rady v skutočnosti iba jedno oznámenie, ktoré však nie je možné započítať na splnenie si oboch uvedených povinností.

Pokiaľ ide o požiadavku navrhovateľa, aby ústavný súd zrušil výborom mu uloženú pokutu, ústavný súd konštatuje, že zákon o ústavnom súde nepriznáva ústavnému súdu vo vzťahu k pokutám uloženým verejným funkcionárom podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu moderačné oprávnenie ani možnosť zrušiť napadnuté rozhodnutie bez toho, aby dospel k záveru, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, pričom zistené skutočnosti v okolnostiach prípadu prijatie takéhoto záveru neumožňujú.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd poznamenáva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom rozhoduje ústavný súd v súlade s § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci samej buď uznesením, ktorým potvrdí napadnuté rozhodnutie výboru, alebo nálezom, ktorým napadnuté rozhodnutie výboru zruší. Pretože osobitná úprava konania o preskúmaní rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom obsiahnutá

v ustanoveniach § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde neustanovuje, pokiaľ ide povinnosť predbežného prerokovania každého návrhu na neverejnom zasadnutí, inak (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde), je podľa názoru ústavného súdu aj v týchto konaniach potrebné uplatniť postup podľa § 25 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že senát ústavného súdu môže odmietnuť návrh už po jeho predbežnom prerokovaní, a to v prípade, že zistí existenciu niektorého z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Takýmto dôvodom je aj zistenie, že podaný návrh je celkom nedôvodný a evidentne bez nutnosti ďalšieho skúmania ho možno kvalifikovať ako návrh zjavne neopodstatnený. V takomto prípade nepovažuje ústavný súd za nevyhnutné ani za účelné rozhodovať najskôr o prijatí návrhu na ďalšie konanie a následne v konaní vo veci samej napadnuté uznesenie výboru uznesením potvrdiť. Takýto postup je v súlade s uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLZ. ÚS 1/07-3 z 2. mája 2007, podľa ktorého *„Na konanie o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. sa vzťahuje § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.“*

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012